

Kapitel 1

Den blanke regndråbe faldt fra himlen, gennem mørket, mod de skælvende lys fra havnebyen dernede. De kolde kastevinde fra nordvest drev dråben hen imod det indtørrede flodleje, som delte byen på langs, og den nedlagte jernbanelinje, som delte byen på tværs. De fire kvadranter, som byen var inddelt i, var nummereret med uret, og derudover havde de ikke noget navn. I hvert fald ikke noget navn, som byens indbyggere kunne huske. Og mødte man de samme indbyggere langt hjemmefra og spurgte, hvor de kom fra, kunne det ske, de påstod, at de heller ikke kunne huske, hvad byen hed.

Regndråben gik fra blank til grå, efterhånden som den borede sig gennem soden og giften, der lå som et konstant låg af smog over byen, til trods for at fabrikkerne de seneste år var lukket én efter én. Til trods for at de arbejdsløse ikke længere havde råd til at fyre op i deres egne kakkelovne. Til trods for den lunefulde, voldsomme vind og den uophørlige regn, som nogen påstod var taget til for et kvart århundrede siden, da sidste verdenskrig var blevet bragt til standsning med to atombomber. Med andre ord samtidig med at Kenneth blev indsat som byens politimester. Fra sit kontor på Hovedkvarterets øverste etage havde politimester Kenneth misrøgtet byen med jernhånd i femogtyve år, uafhængigt af hvem der sad i borgmesterstolen, eller hvad de høje herrer i hovedstaden Capitol sagde, men ikke gjorde, i forbindelse med at landets næststørste og engang vigtigste industriby sank ned i et morads af korrupsion, konkurrence, kriminalitet og kaos. For seks måneder siden var politimester Kenneth faldet ned af en stol i sit sommerhus. Og tre uger efter var han afgang ved døden. Efter en begravelse, som var en diktator værdig, havde bystyret og borgmester Tourtell hentet

Duncan ind som ny politimester, en bredpandet søn af en biskop og leder af Afdelingen for Organiseret Kriminalitet i Capitol. Og dermed blev håbet tændt hos en overrasket befolkning.

Det havde været et overraskende valg, fordi Duncan ikke kom fra den gamle skole af politisk pragmatiske politifolk, men fra den nye generation af veluddannede politiledere, som var tilhængere af reformer, åbenhed, modernisering og kampen mod korrupsion; noget som byens valgte politikere ikke var.

Og indbyggernes håb om, at de havde fået en beslutsom, ærlig og visionær politimester, som kunne få byen op af hængedyndet igen, havde fået næring af, at Duncan udskiftede de gamle politiledere med sine egne håndplukkede mænd og kvinder. Unge, uplettede idealister, som virkelig *insisterede* på, at byen skulle blive et bedre sted at bo.

Vinden førte regndråben med sig hen over Distrikt 4 Vest og byens højeste punkt, radiospiret på toppen af studiet, hvor byens ensomme og altid moralsk forargede radiostemme Walt Kite med sine rullende r'er gav udtryk for håbet om, at byen havde fået en frelser. Da Kenneth levede, havde Kite været den eneste, som åbenlyst turde kritisere politimesteren og beskyldte ham for i hvert fald nogle af de forbrydelser, han havde begået. I aften gik Kite så vidt som til at hævde, at bystyret ville gøre, hvad det kunne, for at tage de beføjelser tilbage, som Kenneth havde sikret sig, så han som politimester fik den reelle magt i byen. Og at denne beslutning paradoksalt nok ville betyde, at hans efterfølger, den gode demokrat og politimester Duncan, næppe ville få magt nok til at gennemføre de reformer, han med rette ønskede sig. Og Kite fastslog endvidere, at det forestående borgmestervalg stod mellem "... Tourtell, den siddende og derfor fedeste borgmester i landet, og ingen andre. Overhovedet. For hvem kan konkurrere med skildpadden Tourtell med den irriterende skal af folkelig jovialitet og moralsk pletfrihed, som al kritik preller af på."

I Distrikt 4 Øst passerede regndråben hen over Obelirken, et tyve etages glasbeklædt hotel og kasino, der stod som en lysende langfinger op fra den brunsorte, firetages elendighed, som udgjorde resten af byen. Det var et paradoks for mange. At jo

mindre industri og jo større arbejdsløshed, desto mere populært blev det blandt indbyggerne at spille de penge op, som de ikke havde, på byens to kasinoer.

“Byen der holdt op med at give og begyndte at tage,” brummede Kite via radiobølgerne. “Først lukkede vi industrien ned, derpå jernbanen, så ingen kunne komme væk. Så begyndte vi at bedøve indbyggerne med de lægemidler, der sælges, hvor de før købte tog-billetter. Så vi kunne plyndre dem i fred og ro. Jeg havde aldrig troet, jeg skulle sige, at jeg savner de profithungrende industrifolk, men de tilhørte i det mindste en respektabel branche. I modsætning til de tre andre brancher, hvor folk stadig kan tjene en formue: Kasinobranchen, narkotikabranchen og politikerbranchen.”

I Distrikt 3 fejede den regntunge vind hen over politiets hovedkvarter, Kasino Inverness og gader, hvor regnen havde drevet de fleste indendørs, men hvor nogle alligevel skyndte sig af sted på jagt efter eller flugt fra noget. Hen over jernbanestationen, hvor der ikke længere gik tog, men som alligevel var befolket med spørgsmål og rejsende. Spøgelserne af dem, der engang havde bygget denne by i troen på sig selv, arbejdsmoralen, deres gud, teknologien og deres efterkommere. Rejsende til det døgnåbne narkomarked med ‘bryg’, en billet der lovede himmel og garanterede helvede. I Distrikt 2 peb vinden i skorstenene på byens to største, men for nylig lukkede fabrikker, Graven og Estex. De havde fremstillet metallegeringer, men præcis hvad de bestod af, kunne selv dem, der havde stået ved ovnene, ikke helt svare på, kun at koreanerne var begyndt at lave de samme legeringer billigere. Måske var det byens klima, der gjorde, at forfaldet allerede virkede så synligt, eller måske var det indbildning, måske var det bare visheden om konkurs og ruin, som gjorde, at de stumme, nedlagte fabrikker stod der som, med Kites ord, “... kapitalismens plyndrede katedraler i en by af frafaldne og vantro.”

Regnen drev mod sydøst, hen over gader med knuste gadelygter, hvor sjakalerne stod lænet op ad husene, som gav ly for himlens evindelige vandladning, og så sig undersøgende omkring, mens byttedyrene skyndte sig mod mere lys og mere tryghed. I et nyligt interview havde Kite spurgt politimester Duncan, hvorfor risikoen

for at blive bestjålet i byen var seks gange så høj som i Capitol, og Duncan havde svaret, at han var glad for endelig at have fået et simpelt spørgsmål: Det var, fordi antallet af arbejdsløse var seks gange så højt og antallet af misbrugere ti gange så højt.

I havneområdet var der graffitiovermalede containere og faldefærdige fragtskibe med kaptajner, som havde mødt havnevæsnets korrupte repræsentanter på øde steder og givet dem brune konvolutter, der sikrede hurtigere indsejlingstilladelse og kajplads, beløb som rederierne ville opføre på deres forskellige udgiftskonti for derefter at sværge, at de aldrig ville påtage sig fragtopgaver, som bragte dem til denne by igen.

Et af disse skibe var MS Leningrad, et sovjetisk fartøj, som regnvandet trak så meget rust af, at det så ud, som om skibet blødte i havnebassinet.

Regndråben faldt ind i en kegle af elektrisk lys, som skinnede fra en lampe på taget af en af de toetages træbygninger med lager, havnekontor og en lukket bokseklub, daledede ned mellem væggen og et rustent skrog og ramte et oksehorn. Den fulgte oksehornet ned til den motorcykelhjelme, det var sat fast på, løb fra hjelmen ned over en læderjakkeryg med NORSE RIDERS broderet på med gotiske bogstaver. Derfra ned på sædet af en rød Indian Chief-motorcykel og til sidst ind i navet på det langsomt drejende baghjul, hvor den, da den blev slynget rundt og ud igen, holdt op med at være en dråbe og allerede indgik i det giftige vand, i byen, i altet.

Efter den røde motorcykel fulgte elleve andre. De kørte ind under en af lamperne øverst oppe på en af de toetages, mørklagte havnebygninger.

Lyset fra lampen faldt gennem vinduet på et hyrekontor på anden sal, på en hånd der hvilede mod et opslag, hvor MS Glamis søgte en messedreng. Fingrene var lange og slanke som en koncertpianists, og neglene var velplejede. Selv om hans ansigt lå i skygge, så man ikke kunne se de intense blå øjne, den faste hage, de tynde, begærlige læber og næsen, der var formet som et aggressivt næb, skinnede det ar, der som et hvidt stjernesud løb diagonalt over ansigtet fra kæben til panden.

“De er her,” sagde vicekommissær Duff og håbede, at hans mænd i Narkoafdelingen ikke hørte den lette, ufrivillige vibrato i hans stemme. Han havde regnet med, at Norse Riders ville sende tre til fire, maks. fem mand for at hente narkoen. Men han talte tolv motorcykler i den karavane, som langsomt kom trillende ud af mørket. De to bageste havde hver en passager. Fjorten mand mod hans ni. Og der var al mulig grund til at tro, at Norse Riders var bevæbnede. Svært bevæbnede. Men alligevel var det ikke styrkeforholdet, der havde forårsaget denne dirren i stemmebåndene. Den skyldtes, at Duff netop havde fået opfyldt sit inderste ønske. Det var *ham*, der kørte i spidsen for konvojen; endelig var han inden for rækkevidde.

Han havde ikke vist sig i flere måneder, men der var kun én person med den hjelm og den røde Indian Chief, som ifølge rygterne var en af halvtreds motorcykler, som New York Police Department i al hemmelighed fik fremstillet i 1955. Det blinkede i stålet på den krumme sabelskede, der var fastgjort på siden af motorcyklen.

Sweno.

Nogle havde hævdet, at han var død; andre, at han var flygtet til udlandet, at han havde skiftet identitet, klippet de lyse fletninger af og sad på en veranda i Argentina, hvor han nød sin alderdom og sine sylespidse cigarillos.

Men her var han. Bandechefen og politimorderen, som sammen med sin sergent havde grundlagt Norse Riders en gang efter Anden Verdenskrig. De havde taget unge, rodløse mænd, de fleste af dem fra de rådne fabriksarbejderhuse langs den kloakstinkende flod, og trænet dem, disciplineret dem, hjernevasket dem, indtil de var en hær af frygtløse soldater, som Sweno kunne bruge til sit formål. At underlægge sig byen, at monopolisere det voksende narkomarked. Og et stykke tid havde det set ud, som om det skulle lykkes for Sweno. Det var i hvert fald ikke Kenneth og Hovedkvarteret, der havde stoppet ham, snarere tværtimod. Der havde Sweno kunnet købe al den hjælp, han havde brug for. Det var konkurrencen. Hekates hjemmelavede stoffer og bryg var simpelthen bedre, billigere og altid på markedet i overflod. Men hvis det anonyme tip,

Duff havde modtaget, stemte, var denne narkoforsendelse stor nok til at løse Norse Riders' leveringsproblemer i et stykke tid. Duff havde håbet, men ikke helt troet det, da han læste de korte, maskinskrevne linjer i brevet, der var stilet direkte til ham. Det var simpelthen for meget af en gavebod. En gavebod, som – hvis den blev forvaltet korrekt – kunne sende en leder for Narkoafdelingen længere op ad stigen. Politimester Duncan havde endnu ikke fået besat alle nøgleposter i Hovedkvarteret med sine egne folk. Der var for eksempel Bandedefinitionen, hvor Kenneths gamle skurk, kommissær Cawdor, havde formået at klamre sig til stolen, fordi det endnu ikke var lykkedes at finde konkrete beviser for korrupsion, men det måtte bare være et spørgsmål om tid. Og Duff var en af Duncans mænd. Da rygterne var begyndt at cirkulere om, at Duncan kunne blive udnævnt til politimester, havde Duff ringet til ham i Capitol og i klare om end lidt pompøse vendinger sagt, at hvis ikke bystyret udpegede Duncan til politimester, men en af Kenneths kloner, ville Duff sige op. Det kunne ikke udelukkes, at Duncan havde fornemmet et personligt motiv bag denne ubetingede loyalitetserklæring, men hvad så? Duff havde et oprigtigt ønske om at støtte Duncans plan om en ærlig politistyrke, der primært tjente folket, det havde han virkelig. Men han ønskede også et kontor i Hovedkvarteret så tæt på himlen som muligt; hvem gjorde ikke det? Og han ønskede at hugge hovedet af ham manden derude.

Sveno.

Han var midlet *og* målet.

Duff så på uret. Tidspunktet stemte med det, der havde stået i brevet. På minuttet. Han lod fingerspidserne hvile et stykke tid mod indersiden af håndleddet. Mærkede pulsen dunke. Han håbede ikke bare længere, han var ved at blive fast i troen.

“Er de mange, Duff?” lød en hviskende stemme.

“Mange nok til, at æren bliver stor, Seyton. Og en af dem er så stor, at det vil give genlyd over hele landet, når han falder.”

Duff tørrede dug af ruden. Ti anspændte, svedende politifolk i et lille lokale. Mænd som ikke havde denne type opgave som dagligt gøremål. Som leder af Narkoafdelingen var det Duff alene, der havde taget beslutningen om ikke at vise brevet til an-

dre, og om at han kun ville bruge folk fra sin egen afdeling i denne razzia. Der var en alt for lang tradition for korrupsion og lækager til, at han turde tage chancen med andet. Det var i hvert fald det, Duff ville fortælle politimester Duncan, når han spurgte. Men der ville ikke være så mange kritiske spørgsmål. Ikke når man kom slæbende med alle tiders narkofangst og tretten Norse Riders taget på fersk gerning.

Tretten ja. Ikke fjorten. En af dem ville blive liggende på slagmarken. Hvis chancen opstod.

Duff bed tænderne sammen.

“Du sagde, at de kun ville være fire-fem stykker,” sagde Seyton, som var kommet hen til vinduet.

“Er du nervøs, Seyton?”

“Nej, men det burde du være, Duff. Du har ni mand her, og jeg er den eneste med erfaring i væbnede aktioner.” Han sagde det uden at hæve stemmen. Han var en mager, senet, skaldet mand, og Duff var usikker på, hvor længe han havde været i politiet. Vidste kun at han havde været der, mens Kenneth var politimester. Duff havde prøvet at slippe af med Seyton. Ikke fordi han havde noget konkret på ham. Der var bare noget ved ham, noget Duff ikke kunne sætte fingeren på, som fik ham til at føle et stærkt ubehag.

“Hvorfor indkaldte du ikke Indsatsstyrken, Duff?”

“Jo færre der er involveret ...”

“... desto færre må du dele den store ære med. For hvis jeg ikke ser forkert, er det der enten et spøgelse eller selveste Sweno.”

Seyton nikkede ned mod Indian Chief-motorcyklen, som standsede foran landgangen til MS Leningrad.

“Sagde I Sweno?” lød en ængstelig stemme i mørket bag dem.

“Ja, og de er et helt dusin,” sagde Seyton højt uden at tage blikket fra Duff. “Mindst.”

“For fanden da,” mumlede en anden.

“Burde vi ikke tilkalde Macbeth?” spurgte en tredje.

“Hørte du det?” sagde Seyton. “Selv dine egne mænd vil have Indsatsstyrken hertil.”

“Hold kæft!” hvæsedes Duff. Han vendte sig om og rettede en pegefinger mod opslaget på væggen. “Der står her, at MS Glamis

sejler til Capitol fredag klokken nul seks hundrede og søger mand-
skab til kabyssen. I har sagt ja til denne opgave, men I har hermed
min velsignelse til at søge hyre i stedet. Både betalingen og maden
skulle være bedre. Hænderne i vejret.”

Duff kneb øjnene sammen og kiggede ud i mørket mod de
ansigtsløse, ubevægelige skikkelser. Han prøvede at fortolke tavs-
heden, men fortrød allerede, at han havde udfordret dem. For hvad
nu hvis nogle af dem faktisk løftede hånden? Normalt undgik han
at sætte sig i en position, hvor han var afhængig af andre, men nu
havde han brug for hver eneste af mændene foran sig. Hans kone
sagde, at han foretrak at operere solo, fordi han ikke brød sig om
mennesker. Det kunne der godt være noget om, men sandheden
var vel snarere det modsatte. At folk ikke kunne lide ham. Ikke at
alle aktivt nærede modvilje mod ham, men der syntes at være et
eller andet, noget i hans personlighed måske, som stødte folk væk.
Han vidste bare ikke hvad. Han havde et udseende og en selvsik-
kerhed, som han vidste virkede tiltrækkende på en bestemt type
kvinder. Han var høflig, vidende og mere intelligent end de fleste,
han kendte.

“Ingen? Er det rigtigt? Godt, så gør vi som planlagt, men med et
par mindre ændringer. Seyton og hans tre mænd går til højre, når
vi kommer ud, og dækker den bageste halvdel af rækken derude.
Jeg går til venstre med mine tre. Mens du, Sivart, løber direkte til
venstre, ud af lyset og i en bue i mørket, så du kommer ind bag
Norse Riders og stiller dig på landgangsbroen, så ingen kan løbe
om bord. Forstået?”

Seyton rømmede sig. “Sivart er den yngste og ...”

“... den hurtigste,” afbrød Duff. “Jeg bad ikke om indvendinger;
jeg ville vide, om ordrerne blev *forstået*.” Han så på de udtryksløse
ansigter foran sig. “Jeg tager det som et ja.” Han vendte sig mod
vinduet igen.

En lavstammet, hjulbenet mand med hvid kaptajnskasket kom
vuggende ned ad landgangen i den silende regn. Han stoppede op
foran manden på den røde motorcykel. Manden havde ikke taget
sin hjelm af, men blot vipet visiret op, og havde heller ikke sluk-
ket motoren. Han sad obskønt skrævende på sadlen og lyttede til

kaptajnen. Under hjelmen stak to blonde fletninger frem, som hang helt ned på Norse Riders-emblemet.

Duff tog en dyb indånding og tjekkede sin pistol.

Det værste var, at Macbeth *havde* ringet. Han havde fået det samme tip via en anonym telefon og tilbudt Duff Indsatsstyrkens bistand. Men Duff havde afslået og sagt, at det trods alt kun var en varevogn, der skulle hentes, og bedt Macbeth holde tippet for sig selv.

På et signal fra manden med vikingehjelmen kørte en af de andre motorcykler frem, og Duff kunne se sergentvinklerne på overarmen af læderjakken, da føreren åbnede en dokumentmappe foran skibskaptajnen. Kaptajnen nikkede, løftede hånden, og ét sekund senere skreg olietørstigt jern mod jern, og lys blev tændt i løftekranen, hvis arm svingede ud fra kajen.

“Det nærmer sig,” sagde Duff. Hans stemme var fastere nu. “Vi venter, indtil narkoen og pengene har skiftet hænder. Så rykker vi ind.”

Tavse nik i halvmørket. De havde gennemgået planen meget nøje, men der havde de altså set højst fem kurerer for sig. Var det muligt, at Sweno var blevet varskoet om en mulig intervention af politiet? Var det derfor, de stillede så talstærkt op? Nej, så havde de aflyst handelen.

“Kan du lugte det?” hviskede Seyton ved siden af ham.

“Lugte hvad?”

“Deres frygt.” Seyton havde lukket øjnene, og hans næsebor dirrede.

Duff stirrede ud i den regnfulde nat. Ville han have sagt ja tak til Macbeth og Indsatsstyrken nu? Duff strøg de lange fingre hen over ansigtet langs det diagonale ar. Det nyttede ikke at tænke over det nu; han var nødt til at gøre det her, havde altid måttet gøre det. Sweno var her nu, og Macbeth og Indsatsstyrken lå hjemme i deres senge.

Macbeth lå på ryggen og gabte. Han lyttede til regnen, som trommede ned over dem. Han kunne mærke, han var blevet lidt stiv, og drejede sig om på siden.

En hvidhåret mand løftede presenningen op og krøb indenfor. Han satte sig rystende af kulde og småbandede i mørket.

“Blev du våd, Banquo?” spurgte Macbeth og satte håndfladerne mod den ru tagpap under sig.

“Det er da forbandet, at en gammel, gigtplaget mand skal bo i det her vandhul af en by. Jeg skulle være gået på pension og flyttet ud på landet. Fået mig et lille hus i Fife eller deromkring, siddet på en veranda, hvor solen skinnede, bierne summede og fuglene sang.”

“I stedet for på et tag i Containerterminalen midt om natten? Det må da være din spøg?”

De lo stille.

Banquo tændte en lommelygte. “Her er det, jeg ville vise dig.”

Macbeth tog imod lygten og rettede den mod de tegninger, Banquo rakte ham.

“Der har du Gatlingen. Hun er smuk af en maskinkanon at være, eller hvad?”

“Det er ikke udseendet, der er noget galt med, Banquo.”

“Så vis den til Duncan. Forklar ham, at Indsatsstyrken skal have den. Nu.”

Macbeth sukkede. “Han vil ikke.”

“Fortæl ham, at vi taber, så længe Hekate og Norse Riders har tungere våben end os. Forklar ham, hvad en Gatling kan gøre. Forklar ham, hvad *to* kan gøre!”

“Duncan vil ikke være med til at eskalere våbenbrugen, Banquo. Og jeg synes, vi skal give ham lidt ret. Efter at han er blevet politimester, har vi faktisk haft færre skudepisoder.”

“Byen er stadig ved at blive affolket på grund af kriminalitet.”

“Det er en begyndelse. Duncan har en plan. Og han vil det rigtige.”

“Ja, ja, jeg er ikke uenig. Duncan er en god mand.” Banquo stønnede. “Men naiv. Og med det her våben kunne vi få ryddet godt op, og ...”

De blev afbrudt af et let slag mod presenningen. “De er begyndt at losse, chef.” Læspende s. Det var den nye, unge skarpskytte i Indsatsstyrken, Olafson. Sammen med den lige så unge Angus

var de kun de fire, men Macbeth vidste, at samtlige femogtyve i Indsatsstyrken uden tøven ville have sagt ja til at sidde her og fryse sammen med dem.

Macbeth slukkede lygten, rakte den tilbage til Banquo og stak tegningen ind under Indsatsstyrkens sorte læderjakke. Så trak han presenningen til side og ålede sig på maven hen til kanten af taget.

Banquo krøb hen ved siden af ham.

Foran dem, over dækket på MS Leningrad, svævede en forhistorisk udseende, militærgrøn lastbil i projektørlyset.

“En ZIS-5,” hviskede Banquo.

“Fra krigen?”

“Jeps. S’et står for Stalin. Hvad tror du?”

“Jeg tror, at Norse Riders har flere folk, end Duff havde regnet med. Sweno er tydeligvis bekymret.”

“Tror du, han har en mistanke om, at politiet har fået et tip?”

“Så var han ikke kommet. Han er bange for Hekate. Han ved, at Hekate har større ører og øjne end os.”

“Så hvad gør vi?”

“Vi ser det an. Måske klarer Duff opgaven selv. I så fald griber vi ikke ind.”

“Mener du, at du har trukket alle de fine unge mennesker herud midt om natten bare for at sidde og kigge på?”

Macbeth lo lavmælt. “Det var frivilligt, og jeg sagde jo, at det kunne blive ret kedeligt.”

Banquo rystede på hovedet. “Du har for meget fritid, Macbeth. Du burde få dig en familie.”

Macbeth slog ud med hænderne. Hans smil lyste op i skægget i det brede, mørke ansigt. “Du og drengene her er min familie, Banquo – har jeg brug for mere?”

Olafson og Angus klukkede fornøjet bag dem.

“Hvornår bliver den dreng voksen?” mumlede Banquo opgivende og tørrede vand af kikkertsigtet på sin Remington 700-riffel.

Bonus havde byen for sine fødder. Glasset foran ham gik fra gulv til loft, og uden det lave skydække ville han have haft udsigt over absolut hele byen. Han rakte champagneglasset frem, og en af de

to unge drenge i ridebukser og hvide handsker skyndte sig hen til ham og fyldte det op igen. Han burde drikke mindre, vidste han. Dråberne var dyre, men det var ikke ham, der betalte. Lægen havde sagt, at en mand i hans alder skulle begynde at tænke over sin livsstil. Men det var så godt. Ja, så enkelt var det. Det var så godt. Ligesom østers og krebsehaler. Den dybe, bløde stol. Og de unge drenge. Ikke at han havde adgang til dem. Men på den anden side havde han ikke spurgt.

Han var blevet hentet nede i receptionen på Obeliskens og taget med op til penthousesuiten på øverste etage, med udsigt over havnen på den ene side og Centralstationen, Arbejdertorvet og Kasino Inverness på den anden. Bonus var blevet budt velkommen af den store mand med de bløde kinder, det venlige smil, det bølgede, mørke hår og de kolde øjne. Manden der blev kaldt Hekate. Eller Den Usynlige Hånd. Usynlig, eftersom kun de færreste nogensinde havde set ham. Hånd, da de fleste i byen i løbet af de sidste ti år på en eller anden måde var blevet berørt af hans arbejde. Det vil sige hans produkt. Et syntetisk narkotikum, som han selv producerede, og som blev kaldt bryg. Noget som efter Bonus' slag på tasken havde gjort Hekate til en af byens fire rigeste mænd.

Hekate vendte sig væk fra kikkerten, som stod på et stativ ved vinduet. "Det er svært at se ordentligt i denne regn," sagde han, trak i selerne på sine ridebukser og tog en pibe op af lommen på tweedjakken, som hang over stoleryggen. Bonus tænkte, at hvis han havde vidst, at de skulle ligne et engelsk jagtselskab, ville han have valgt noget andet end et almindeligt, kedeligt jakkesæt.

"Men kranen er i hvert fald i gang, så det betyder, at de lossere. Fodrer de dig tilfredsstillende af, Bonus?"

"Maden er aldeles glimrende," sagde Bonus og tog en slurk mere af champagnen. "Men jeg må indrømme, at jeg er lidt usikker på, hvad det er, vi fejrer. Og hvorfor jeg er blevet inviteret med."

Hekate lo og løftede spadserestokken, pegede hen mod vinduet. "Vi fejrer udsigten, min kære fladfisk. Som bundfisk ser du jo ikke andet end verdens mave."

Bonus smilede. Det kunne aldrig falde ham ind at protestere

over Hekates tiltaleformer. Dertil havde den store mand for meget magt til at gøre gode ting for ham. Og mindre gode.

“Verden er smukkere heroppefra,” fortsatte Hekate. “Ikke sandere, men smukkere. Og så fejrer vi selvfølgelig det her.” Stokken pegede mod havnen.

“Og det er?”

“Det største enkeltparti, der nogensinde er indsmuglet, kære Bonus. Fire og en halv tons rent amfetamin. Sweno har satset alt, hvad klubben ejer, og lidt mere. Det, du ser dernede, er en mand, der har lagt alle sine æg i samme kurv.”

“Hvorfor gør han det?”

“Fordi han er desperat, naturligvis. Han kan jo se, at Riders’ middelmådige, tyrkiske produkt bliver udkonkurreret af mit hjemmelavede. Men med så stort et enkeltparti af kvalitetsspeed fra Sovjet vil mængderabat og reducerede transportomkostninger per kilo gøre dem konkurrencedygtige på både pris og kvalitet.” Hekate satte stokken ned i det tykke væg til væg-tæppe og kærtgenede det forgyldte håndtag. “Det er godt tænkt af Sweno, og hvis han har held med det, er det nok til at forrykke magtbalancen i byen. Så skål for vores værdige konkurrent.”

Han hævede sit glas, og Bonus løftede lydigt sit. Men da Hekate var ved at føre glasset op til munden, stoppede han, studerede det med et hævet øjenbryn, pegede på noget og rakte glasset tilbage til drengen, der straks gav sig til at pudse på det med handsken.

“Desværre for Sweno,” fortsatte Hekate, “er det svært at bestille så stort et parti fra en helt ny leverandør, uden at der er andre i branchen, der får nys om det. Og desværre kan det synes, som om denne ‘nogen’ har givet politiet et anonymt, men troværdigt tip om hvor og hvornår.”

“Dig, for eksempel?”

Hekate smilede skævt, tog imod glasset, vendte sin brede bagdel om mod Bonus og bøjede sig over kikkerten. “Nu sætter de lastbilen ned på jorden.”

Bonus rejste sig og gik hen til vinduet. “Sig mig, hvorfor slår du ikke til mod Sweno i stedet for blot at være tilskuer? Så ville du udover at blive din eneste konkurrent kvit have skaffet dig fire og

en halv tons kvalitetsamfetamin, som du kunne sælge på gaden til hvor mange millioner?”

Hekate tog en slurk af champagneglasset uden at løfte hovedet fra kikkerten. “Krug,” sagde han. “De siger, det er den bedste champagne. Så det er den eneste, jeg drikker. Men hvem ved? Hvis jeg havde fået serveret noget andet, havde jeg måske fået smag for det og skiftet mærke.”

“Du vil ikke have, at markedet skal smage andet end dit bryg?”

“Min religion er kapitalismen og den fri konkurrence; det er min trosbekendelse. Men det er ethvert menneskes ret at følge sin natur og kæmpe for at opnå monopol og verdensherredømme. Og samfundets pligt at bekæmpe os. Vi har bare spillet vores roller, Bonus.”

“Amen.”

“Stille! Nu overleveres pengene.” Hekate gned sig i hænderne. “Showtime ...”

Duff stod ved hoveddøren med hånden på dørhåndtaget og lyttede til sit eget åndedræt, mens han prøvede at få øjenkontakt med sine mænd. De stod på række op ad den smalle trappe bag ham. Optaget af hver sit. Afsikring af våben. Et sidste råd til sidemanden. En sidste bøn.

“Kufferten er overdraget,” råbte Seyton oppe fra anden sal.

“Nu!” råbte Duff, skubbede døren op og pressede sig ind mod væggen.

Mændene trængte sig forbi ham og ud i mørket. Duff fulgte efter. Han mærkede regnen mod hovedet. Så skikkelser bevægte sig. Så et par af motorcyklerne stå ubemandet. Så løftede han megafonen op til munden.

“Politi! Bliv, hvor I er, og ræk hænderne i vejret! Jeg gentager: Det er politiet, bliv stående ...”

Det første skud knuste glasset i døren bag ham, det andet nappede i hans inderlår. Så kom der en lyd, som når hans børn lavede popcorn lørdag aften. Automatvåben. Fandens.

“Skyd!” råbte Duff, smed megafonen fra sig og kastede sig ned på maven. Han prøvede at få pistolen i position foran sig og bemærkede, at han var landet i en vandpyt.

“Nej,” lød en hviskende stemme ved siden af ham. Duff så op. Det var Seyton. Han stod ubevægelig med haglgæværet hængende ned langs siden. Saboterede han aktionen? Var han ...?

“De har Sivart,” hviskede Seyton.

Duff blinkede mudret vand ud af øjnene og lod blikket vandre videre, fik en Norse Rider på kornet. Men manden sad bare roligt på motorcyklen med geværet rettet mod dem uden at skyde. Hvad fanden var det, der foregik?

“Hvis ingen rører så meget som en fissefinger nu, skal det sgu nok gå.”

Den dybe stemme lød uden for lyscirklen og havde ikke brug for nogen megafon.

Duff så først den tomme Indian Chief-motorcykel. Derefter de to skikkelser, som smeltede sammen derude i mørket. Og hornene som stak op fra hjelmen på den højeste af dem. Den skikkelse, han holdt foran sig, var et hoved kortere. Med udsigt til at blive yderligere et hoved kortere. Det glimtede i bladet på det sværd, som Sweno holdt ind mod unge betjent Sivarts hals.

Duff rejste sig.

“Det, der sker nu,” rumlede Swenos bas ud af visiråbningen, “er, at vi tager vores pikpak med os og kører vores vej. Stille og roligt. To af mine mænd bliver her og sørger for, at ingen af jer begår nogen dumheder. Som for eksempel at følge efter os. Forstået?”

Duff krøb sammen og ville rejse sig.

“Hvis jeg var dig, ville jeg blive nede i mudderet, chef,” hviskede Seyton. “Du har fucket nok op i det, som det er.”

Duff tog en dyb indånding. Og pustede ud. Trak vejret dybt igen. For fanden da!

“Nå?” sagde Banquo og lod kikkertsigtet glide hen over aktørerne på kajen.

“Det ser ud til, at vi må aktivere ungdommen alligevel,” sagde Macbeth. “Men ikke helt endnu. Vi lader Sweno og hans mænd forlade scenen først.”

“Hvad? Skal vi lade dem slippe af sted med lastbilen og det hele?”

“Det sagde jeg ikke, kære Banquo. Men hvis vi begynder på noget nu, får vi et blodbad dernede. Angus?”

“Javel, chef?” lød det straks fra den unge med de intense blå øjne, det åbne ansigt, hvor alle følelser stod skrevet med store bogstaver, og det lange, lyse hår, som næppe havde været tilladt under andre chefer end Macbeth. Macbeth vidste, at Angus og Olafson havde træningen; nu manglede de bare mere erfaring med virkeligheden. Og især Angus havde brug for at være lidt mere hård i det. Under jobsamtalen havde Angus forklaret, at han sprang fra præsteuddannelsen, da han indså, at der ikke er nogen gud, at mennesker kun kan frelse sig selv og hinanden, og at han burde blive politibetjent i stedet. Det havde været grund nok for Macbeth. Desuden kunne han godt lide hans frygtløse holdning, at drengen tog konsekvensen af det, han troede på. Men Angus havde også behov for at lære at håndtere sine følelser og forstå, at i Indsatsstyrken er man agerende praktiker, lovens grovhåndværker. Andre måtte tage sig af alle overvejelserne.

“Gå ned på bagsiden, hent bilen og stå klar ved bagdøren.”

“Javel,” sagde Angus, rejste sig og forsvandt.

“Olafson?”

“Ja.”

Macbeth så hen på ham. Den konstant halvåbne mund, hans læspen, de halvt lukkede øjne og karaktererne fra Politiskolen gjorde, at da Olafson havde henvendt sig til Macbeth og tigget om at blive overført til Indsatsstyrken, havde Macbeth haft sine tvivl. Men knægten *ville*, og Macbeth havde besluttet sig for at give ham en chance, sådan som han selv havde fået en engang. For Macbeth havde brug for en skarpskytte, der kunne overtage en ledig plads, og hvis Olafson ikke var alt for begavet i teoretiske fag, så var han til gengæld en gudsbenådet finskytte.

“Til den sidste skydetest slog du den tyve år gamle rekord, som ham der havde.” Macbeth nikkede hen mod Banquo. “Til-lykke, det er fandeme godt klaret. Ved du, hvad det betyder her og nu?”

“Øh ... nej, chef.”

“Godt, fordi det betyder præcis ingenting. Det, du skal gøre

nu, er at se på og lytte til vicekommissær Banquo og lære. Det er ikke dig, der skal redde dagen i dag. Det kommer senere. Er du med?”

Olafsons slappe kæbe og underlæbe arbejdede, men magtede tydeligvis ikke at producere et svar, så han nikkede bare.

Macbeth lagde en hånd på den unge mands skulder. “Er man lidt nervøs alligevel?”

“En lille smule, chef.”

“Det er naturligt. Prøv at slappe af. Og én ting mere, Olafson.”

“Ja?”

“Ikke bomme!”

“Hvad sker der?” spurgte Bonus.

“Jeg ved godt, hvad der vil ske,” sagde Hekate, rettede ryggen og svingede kikkerten væk fra kajen. “Så jeg har ikke brug for den her.” Han satte sig i stolen ved siden af Bonus. Bonus havde bemærket, at det plejede han at gøre. Sætte sig ved siden af en og aldrig overfor. Som om han ikke brød sig om, at man kiggede direkte på ham.

“Har de taget Sweno og amfetaminen?”

“Tværtimod. Sweno har taget en af Duffs mænd.”

“Hvad? Er du ikke bekymret?”

“Jeg satser aldrig kun på én hest, Bonus. Og jeg er mere bekymret for det store billede. Hvad synes du om politimester Duncan?”

“Hans løfte om, at du skal pågribes?”

“Lige netop det bekymrer mig ikke, men han har fjernet mange af mine tidligere samarbejdspartnere i politiet, og det har allerede skabt problemer på markederne. Kom nu, du er menneskekender. Du har set ham, hørt ham. Er han så ubestikkelig, som de siger?”

Bonus trak på skuldrene. “Alle har en pris.”

“Det har du helt ret i, men det er ikke altid, at prisen er penge. Ikke alle er så nemme som dig.”

Bonus overhørte fornærmelsen, eftersom han ikke opfattede den som sådan. “For at vide, hvordan Duncan kan bestikkes, må man vide, hvad han vil.”

“Duncan vil tjene flokken,” sagde Hekate. “Vinde byens kærlighed. Få en statue rejst af sig, som han ikke engang selv har bestilt.”

“Problematisk. Det er lettere at bestikke grådige skadedyr som os end samfundsstøtter som Duncan.”

“Du har ret, hvad angår bestikkelse,” sagde Hekate. “Og tager fejl, hvad angår samfundsstøtter og skadedyr.”

“Nå?”

“Kapitalismens fundament, kære Bonus. Den enkeltes forsøg på at berige sig selv beriger flokken. Det er ren og skær mekanik og sker, uden at vi ser det eller tænker over det. Det er dig og mig, der er grundpillerne i samfundet, ikke vildfarne idealister som Duncan.”

“Det mener du?”

“Det mente moralfilosoffen Adam Hand.”

“At det at fremstille og sælge narkotika tjener samfundet?”

“At alle, der dækker en efterspørgsel, er med til at opbygge samfundet. Folk som Duncan, der vil regulere og begrænse, er naturstridige og i det lange løb skadelige for os alle. Så hvordan kan Duncan uskadeliggøres til byens bedste? Hvad er hans svage punkt? Hvad kan vi bruge? Sex, narkotika, nogen familiehemmeligheder?”

“Jeg takker for tilliden, Hekate, men det ved jeg virkelig ikke.”

“Det er virkelig ærgerligt,” sagde Hekate og dunkede stokken blødt mod tæppet, mens han betragtede den unge mand, der kæmpede for at åbne en ny flaske champagne. “Jeg er nemlig begyndt at få en mistanke om, at Duncan kun har ét svagt punkt.”

“Og det er?”

“Livslængden.”

Det gav et ryk i Bonus. “Jeg håber virkelig ikke, at du har inviteret mig herhen for at bede mig om at ...”

“På ingen måde, kære fladfisk; du skal have lov til at ligge stille nede i mudderet.”

Bonus drog et lettelsens suk, mens han så den unge mand tage metalnettet af proppen.

“Men,” sagde Hekate, “du er begavet med den hensynsløshed, mangel på loyalitet samt indflydelse, som giver dig magt over de mennesker, jeg har brug for at få magt over. Jeg håber, at jeg kan regne med dig, når det bliver nødvendigt. At du vil være min usynlige hånd.”

Der lød et højt smæld.

“Der kom den vist,” lo Bonus og lagde hånden mod den nederste del af ryggen på drengen, der prøvede at få mest muligt af den balstyriske champagnestrøm ned i glassene.

Duff lå ubevægelig på asfalten. Ved siden af ham stod hans mænd lige så ubevægelige og så på Norse Riders-medlemmerne, som mindre end ti meter foran dem gjorde sig klar til at forlade stedet. Sivart og Sweno stod i mørket uden for lyskeglen, men Duff kunne se den unge betjents krop ryste i panik og Swenos sabelklinge, der hvilede mod Sivarts hals. Duff så for sig, hvordan det mindste tryk, den mindste bevægelse ville åbne huden, pulsåren og tømme knægten for blod i løbet af nogle sekunder. Og Duff mærkede selv panikken melde sig, da han tænkte på konsekvenserne. Ikke kun konsekvenserne af at have en af sine ansattes blod på hænderne og cv'et, men konsekvenserne af, at hans privatorganiserede aktion gik ad helvede til, lige før politimesteren skulle vælge en chef for OrgKrim.

Sweno nikkede til en af Norse Riders-mændene, som steg af sin motorcykel, stillede sig bag Sivart og rettede en pistol mod betjentens hoved. Sweno trak visiret ned, trådte ud i lyset og talte med manden med sergentvinklerne på læderjakken. Derpå satte han sig op på sin motorcykel, hilste med to fingre til hjelmen og trillede hen over kajen. Duff måtte beherske sig for ikke at skyde efter ham. Sergenten gav nogle ordrer, og sekundet efter brølede motorer i natten.

Kun to tomme motorcykler stod tilbage, da de andre var fulgt efter Sweno og sergenten.

Duff sagde til sig selv, at han ikke måtte give efter for panikken, at han var nødt til at tænke. Trække vejret, tænke. Fire mand i Norse Riders' regaler stod tilbage på kajen. En af dem stod i skyggen bag Sivart. En af dem stod i lyset og holdt dem i skak med et automatgevær, en AK-47. To mænd, formentlig dem, der var ankommet som passagerer, satte sig ind i lastbilen. Duff hørte en anstrengt, vedholdende hvinen, da tændingsnøglen blev drejet, og håbede et øjeblik, at det gamle jernmonster ikke havde tænkt sig

at starte. Han bandede, da den første lave knurren steg til en høj, rumlende rallen. Lastbilen satte sig i bevægelse.

“Vi giver dem ti minutter,” råbte manden med automatgeværet. “Så tænk på noget rart så længe.”

Duff stirrede efter lastvognens baglygter, der langsomt forsvandt i mørket. Noget rart? Fire og en halv tons narkotika var på vej væk fra ham sammen med det, der skulle have været den største masseanholdelse på denne side af krigen. Det hjalp ikke, at de *vidste*, at det var Sweno og hans mænd, der havde stået foran dem, så længe de ikke kunne fortælle juryen og dommeren, at de havde set deres ansigter og ikke kun fjorten skide hjelme. Noget *rart*? Duff lukkede øjnene.

Sweno.

Han havde haft ham her; haft ham i sin hule hånd. Fandens også!

Duff lyttede. Lyttede efter noget, *noget*. Men det eneste, han kunne høre, var regnens meningsløse hvisken.

“Banquo har den fyr, der holder drengen, i sigtet,” sagde Macbeth. “Har du den anden, Olafson?”

“Ja, chef.”

“Og I skal altså skyde samtidig. Jeg tæller ned fra tre. Banquo?”

“Jeg skal have mere lys på målet. Eller yngre øjne. Jeg kan lige så godt ramme drengen nu.”

“Mit mål har masser af lys,” hviskede Olafson. “Vi kan bytte.”

“Hvis vi skyder forbi, og vores knægt dernede bliver dræbt, vil vi foretrække, at det var Banquo, der bommede. Banquo, hvad er den maksimale hastighed for sådan en fuldt lastet Stalin-bil, tror du?”

“Tja. Tres, måske.”

“Godt, men det begynder at knibe med tiden, hvis vi skal nå alle vores mål. Så vi må improvisere en lille smule her.”

“Har du tænkt dig at prøve dine dolke?”

“På denne afstand? Tak for tilliden. Nej, det vil du snart få at se, gamle mand. Som i *se*.”

Banquo så op fra kikkertsigtet og opdagede, at Macbeth havde rejst sig og taget fodfæste på stangen til den lampe, der stod ud fra

taget. Pulsårerne på Macbeths kraftige hals stod frem, og tænderne lyste i noget, som Banquo ikke var i stand til at afgøre om var en grimasse eller et smil. Stangen var monteret til at kunne modstå en hidsig nordvestenvind i otte af årets tolv måneder, men Banquo havde før set Macbeth løfte biler ud af en snedrive.

“Tre,” stønnede Macbeth.

De første skruer poppede ud af jernbeslagene.

“To.”

Stangen løsnede sig, og med et ryk blev ledningen flået ud af væggen nedenunder.

“Én.”

Macbeth rettede lygten mod landgangen.

“Nu!”

Det lød som to piskeslag. Duff åbnede øjnene tidsnok til at se manden med automatgeværet falde forover uden at tage fra og ramme jorden med hjelmen først.

Der, hvor Sivart stod, var der kommet lys, og nu kunne Duff tydeligt se ham og manden, som stod bag ham. Han holdt ikke længere en pistol mod Sivarts hoved og havde lagt hagen på hans skulder. Og i lyset så Duff også hullet i visiret. Så gled han, som en gople, ned ad Sivarts ryg og blev liggende på jorden.

Duff vendte sig om.

“Heroppe, Duff!”

Han skyggede for øjnene. En latter rungede ud bag det blændende lys deroppe, og en skygge som af en gigantisk mand faldt hen over kajen.

Men latteren var nok.

Det var Macbeth. Selvfølgelig var det Macbeth.